

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. Š.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2016, čj. KUKHK-29436/DS/2016/GL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 11. 2017, čj. 30 A 152/2016-83,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán“) ze dne 6. 6. 2016, čj. ODP/51835-2016/dum 4041-2015/dum, byl žalobce (dále „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Měl se jej dopustit tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Blíže nezjištěný řidič překročil dne 19. 11. 2014 v obci Choustníkovo Hradiště nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h nejméně o 16 km/h. Za tento správní delikt byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Proti rozhodnutí podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodl tak, že jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Následně podal stěžovatel u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného, jež rozsudkem uvedeným v záhlaví žalobu jako nedůvodnou

zamítl. Mimo jiné uvedl, že měření rychlosti proběhlo prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, což lze dovodit již z důkazů založených ve správním spise (ověřovací list, veřejnoprávní smlouva, rozhodnutí o udělení souhlasu s uzavřením veřejnoprávní smlouvy). Žalovaný se sice v odůvodnění odvolával na stanovisko Ministerstva dopravy, které nebylo součástí správního spisu, avšak rozhodnutí opřel o jiné důkazy, jež ve spisu založeny jsou. Soud navíc doplnil dokazování správního orgánu o stanovisko Ministerstva dopravy a o návod k použití rychloměru včetně certifikátu o schválení typu měřidla. Na základě těchto důkazů dospěl k závěru, že rychloměr naplňuje znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy. Listiny založené ve správním spisu byly provedeny jako důkaz, o čemž svědčí záznam a následně i protokol. Stěžovatel měl možnost se s podklady seznámit a vyjádřit se k nim. Dále uvedl, že měřený úsek se nachází v obci, což plyne z rozhodnutí správních orgánů a provedených důkazů. Požadavek na zachycení konkrétního místa měření pomocí fotografie není důvodný. Taktéž oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k výkonu pravomoci na území obce Choustníkovo Hradiště bylo dáno, což vyplývá z veřejnoprávní smlouvy. Závěrem dospěl krajský soud k závěru, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí a ztotožnil se s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, podle jejího obsahu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Namítal, že není zřejmé, z jakých podkladů krajský soud vycházel při posuzování použitého rychloměru. Nebylo prokázáno, zda bylo měření provedeno automaticky či nikoli. Správní orgán se při posuzování této otázky odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy, které však nebylo provedeno jako důkaz, z čehož plyne nepřezkoumatelnost rozhodnutí. S podkladem se také neměl možnost seznámit. Krajskému soudu nepřislušelo nahrazovat úvahy správního orgánu, nicméně ani jím provedené důkazy nevypovídají o charakteru funkce rychloměru. Dále namítal, že krajský soud neuvedl žádnou úvahu, která by jej vedla k závěru, že pojem „zastavěné území“ nelze chápat ve smyslu zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon. Ohledně místa přestupku namítal, že napadená správní rozhodnutí, ani oznámení o přestupku nemohou být důkazem o tom, kde došlo ke spáchání přestupku. Z fotodokumentace nelze seznat konkrétní místo měření a stejnou důkazní hodnotu mají zapsané údaje o měření. Nesouhlasí s krajským soudem, že místo měření vyplývá z ověřovacího listu, neboť je to pouze místo ověření a nelze z něj zjistit přesné určení měřeného úseku. Není zřejmé, v jakém smyslu je chápán pojem „obec“, resp. zda to není chápáno jako celé katastrální území. Správní orgán místo měření a stanovený rychlostní limit nijak neodůvodnil. Správní orgán je povinen prokázat, že k měření došlo v obci a stěžovatel není povinen prokazovat svou nevinu. Správní orgán mu navíc znemožnil předkládat důkazy o své nevině, neboť mu nebylo nikdy sděleno přesné místo měřeného úseku. Dále namítal neprokázání písemného zmocnění strážníků pro provádění měření rychlosti. Závěrem namítal nepřezkoumatelnost úvah krajského soudu o námitce protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, včetně návrhu na vyčkání vyřízení ústavní stížnosti.

[5] Žalovaný k podané kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s., přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti

pokračování

a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. června 2017, se právnická nebo fyzická osoba dopustí „*správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odpovědnost provozovatele za takový správní delikt se odvíjí od splnění tří podmínek: „*a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nebudu*“ (§ 125f odst. 2 zákona o silničním provozu).

[8] Nejvyšší správní soud připomíná, že ten, proti němuž se vede řízení o přestupku či správním deliktu, není povinen se hájit, uvádět na svou obhajobu tvrzení a navrhopat důkazy k jejich prokázání (jak ostatně správně uváděl stěžovatel v závěru kasační stížnosti; srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Naopak je oprávněn „*uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS). Rovněž „*skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, a s ohledem na princip plné jurisdikce ani nemůže znamenat, že tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které obviněný z přestupku poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS).

[9] Zůstal-li však účastník řízení o přestupku či správním deliktu před podáním žaloby pasivní, nemůže namítat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí z toho důvodu, že se správní orgán s některou s jeho budoucích námitek nevyřadil (srov. již citované usnesení sp. zn. 7 Afs 54/2007). Jinými slovy, využije-li účastník řízení (obviněný) „*svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného ‚domyslel‘ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal*“ (srov. již citované usnesení sp. zn. 5 As 126/2011). Z toho především vyplývá, že není vadou napadeného rozhodnutí, že se žalovaný podrobně nezabýval povahou použitého rychloměru [zda se jedná o automatizovaný technický prostředek ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu], neboť tuto námitku uplatnil stěžovatel až v žalobě.

[10] Možný úspěch námitek vznesených až v řízení před správním soudem závisí především na tom, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, „*jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru*“, že obviněný přestupek (správní delikt) skutečně spáchal, a tyto důkazy nebudou v řízení před soudem věrohodně zpochybněny. Pokud nejsou skutková zjištění správního orgánu dostatečná (úplná), stačí v navazujícím řízení o žalobě předestřít jinou možnou variantu skutkového děje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, čj. 2 As 217/2015-47). Jinou skutkovou verzi reality však stěžovatel nepředestřel. S výjimkou obecných procesních námitek zůstal ve správním řízení zcela pasivní.

[11] Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje s názorem krajského soudu a považuje podklady, na jejichž základě žalovaný dospěl k závěru, že měření proběhlo automaticky bez obsluhy, za dostatečné. Žalovaný vyšel z oznámení o přestupku, k němuž byl přiložen záznam z rychloměru SYDO Traffic Velocity společně s fotografií, na jejichž základě nelze mít pochybnosti o tom, že vozidlu registrovanému na stěžovatele byla v úseku, kde je rychlostní limit stanoven na 50 km/h, naměřena rychlost 69 km/h (po odečtení odchylky

66 km/h). V oznámení o přestupku bylo v závorce nadepsáno „AUTOMATIZOVANÉ MĚŘENÍ“ a v podrobném popisu skutku bylo uvedeno „Automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL0007, používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 19. 11. 2014 v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Jaroměř, blíže neustanovený řidič výše uvedeného vozidla RZV překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod.“ Součástí správního spisu je i veřejnoprávní smlouva uzavřená mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště (č. l. 16) včetně souhlasu Krajského úřadu Královéhradeckého kraje s uzavřením veřejnoprávní smlouvy (č. l. 18) a vyjádření Policie České republiky (č. l. 19). Z veřejnoprávní smlouvy Nejvyšší správní soud zjistil, že měření probíhalo prostřednictvím stacionárního měřiče rychlosti, který nevyžaduje přítomnost strážníka v místě měření. Ze souhlasu Krajského úřadu Královéhradeckého kraje zjistil, že souhlas byl dán k výkonu měření úsekové rychlosti vozidel prostřednictvím stacionárního měřiče rychlosti. Z vyjádření Policie České republiky vyplývá, že tato dala souhlas s umístěním úsekového měřiče rychlosti ve správě Městské policie Dvůr Králové nad Labem. Zároveň ze správního spisu (a ani z jiných okolností projednávané věci) nelze usuzovat, že by měření proběhlo přístrojem kýmkoliv obsluhovaným. Nebylo tak důvod pochybovat o automatické povaze rychloměru a námitka stěžovatele proto není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se dále věnoval vytýkaným vadám správního řízení spatřovaným především v průběhu dokazování. Ty měly spočívat v tom, že založené listiny nebyly provedeny jako důkaz. Podle § 53 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu platí, že „[o] provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.“ Z obsahu správního spisu vyplývá, že na č. l. 22 je záznam o provedení důkazu listinou založen. Při novém projednání správní orgán znovu prováděl dokazování, přičemž o tom pořídil protokol (č. l. 49). Z judikatury Nejvyššího správního soudu nadto vyplývá, že „[p]okud správní orgán neprovede důkaz listinou v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu, jedná se o vadu řízení. Tato vada však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé za situace, kdy listina byla součástí správního spisu, se kterým se mohl účastník řízení seznámit a vyjádřit se k jeho obsahu před vydáním rozhodnutí.“ (srov. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51). Stěžovateli byla dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům, ze kterých správní orgán při rozhodování vycházel, přičemž ten toho nevyužil. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že založené listiny byly provedeny jako důkaz, nezjistil jiná procesní pochybení, a proto námitce stěžovatele nepřisvědčil.

[13] Stěžovatel jako další vadu označil skutečnost, že správní orgán rozhodl na základě stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, čj. 102/2013-160-OST/4, které nebylo součástí spisu a nebylo řádně provedeno jako důkaz. Krajský soud v této souvislosti správně konstatoval, že správní orgán své závěry týkající se povahy měřicího zařízení opřel zejména o jiné, řádně provedené důkazy, přičemž předmětné stanovisko představuje z tohoto hlediska nadbytečný důkaz. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem krajského soudu plně ztotožňuje. Skutečnost, že sám krajský soud následně stanovisko jako důkaz provedl, ještě neznamená pochybení správních orgánů zakládající nutnost zrušení jejich rozhodnutí. Správní orgány založily svou úvahu o povaze měřicího zařízení jako automatizovaného technického prostředku požívaného bez obsluhy na dostatečném množství důkazů a řádně zjistily skutkový stav, o němž nebyly žádné pochybnosti (a žádným způsobem jej nezpochybnil ani stěžovatel). Provedení dalších důkazů ve správním řízení tak nebylo nutné, a to i s ohledem na to, že jej stěžovatel nepožadoval.

[14] Krajský soud dále provedl jako důkaz návod k použití rychloměru včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného rychloměru. Tím měl krajský soud nezákonně nahrazovat úvahy správního orgánu. Správní soudy však hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem samostatně a nezávisle a o skutkovém stavu si mohou učinit úsudek nejen na základě obsahu správního spisu, nýbrž i dokazováním (srov. např. rozsudek Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud pouze doplnil dokazování provedené správními orgány, přičemž jím provedený důkaz byl s ohledem na skutkový stav nadbytečný. Nemohlo tudíž dojít k nahrazování úvah správního orgánu a námitka stěžovatele je nedůvodná.

[15] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud vycházel ohledně povahy rychloměru, jakožto automatu, z návodu k obsluze a certifikátu, aniž by soud z těchto listin citoval nebo konstatoval jejich obsah. Nejvyšší správní soud však z protokolu o jednání zjistil, že tomu tak není. Z protokolu o jednání založeném na č. l. 79 spisu krajského soudu vyplývá, že krajský soud obsah těchto listin přečetl. Stěžovatel k tomu sdělil, že nemá další návrhy na doplnění dokazování, dává pouze do úvahy případný účastnický výslech žalobce. Ani tato námitka proto nemůže být důvodná.

[16] Stěžovatel také namítal nedostatečné prokázání konkrétního místa měření rychlosti, včetně toho, zda se jednalo o obec. V rozhodnutí krajského soudu spatřoval nepřezkoumatelnost, neboť soud neuvedl úvahu, která by jej vedla k závěru, že pojem „zastavěné území“ nelze chápat ve smyslu stavebního zákona. Nejvyšší správní soud však z rozsudku krajského soudu zjistil, že na straně 22 soud odůvodnil, proč situaci posuzuje z pohledu zákona o silničním provozu. Jednání blíže nezjištěného řidiče vykazovalo znaky přestupku v dopravě, zákon o silničním provozu pracuje s pojmy „obec“ i „zastavěné území“ pro své účely, nebyl tedy žádný důvod k aplikaci jiného zákona. Stěžovatel dále namítl, že z provedeného dokazování nebylo možné zjistit, kde přesně mělo k vytykanému skutku dojít, zda v obci či mimo ni, čímž mu správní orgán znemožnil předkládat důkazy. Konkrétním místem úsekového měření se krajský soud podrobně zabýval na straně 22 a 23 napadeného rozsudku, přičemž detailně popsal, z čeho vycházel. Přesná specifikace úseku vyplývá z listin založených ve správním spisu. Konkrétně oznámení o přestupku (č. l. 2) uvádí, že překročení nejvyšší povolené rychlosti proběhlo „v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Jaroměř“. Fotodokumentace (č. l. 3) zachycuje předmětné vozidlo a její popis uvádí „Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Jaroměř, vjezd, pruh č. 1“. Ověřovací list rychloměru (č. l. 14) uvádí jako místo ověření „Choustníkovo Hradiště, silnice č. 37, jeden jízdní pruh v každém směru“. Jelikož se jedná o stacionární (nepřenosný) měřič rychlosti, je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že místo ověření Českým metrologickým institutem je totožné místo jako nyní měřený úsek. Veřejnoprávní smlouva (č. l. 16) uvádí v článku 2 odst. 3 „Měření rychlosti a činnosti dle odst. 2 budou prováděny po dobu účinnosti smlouvy na silnici č. I/37 v katastrálním území obce Choustníkovo Hradiště.“ Vyjádření Policie České republiky (č. l. 19) se vztahovalo k „návrhu místní úpravy provozu na silnici I/37 v obci Choustníkovo Hradiště“. S těmito listinami se měl stěžovatel možnost seznámit a připomínkovat, avšak svého práva nevyužil. Jinou verzi skutkové reality ani zde nepředložil. Stěžovateli nebylo nijak bráněno v předkládání důkazů. Je nepochybné, že výše uvedené listiny potvrzují místo úsekového měření tak, jak je popsáno ve výroku rozhodnutí žalovaného.

[17] Správní orgán vymezil místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí jako pozemní komunikace č. I/37 v obci Choustníkovo Hradiště, směr Jaroměř, okres Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“. Dále uvedl, že v daném místě je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h a popsal, že vozidlu provozovanému stěžovatelem byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost 69 km/h, po zohlednění odchylky 66 km/h, přičemž k uvedenému skutku došlo dne 19. 11. 2014 v 15:10 hod, čímž se nezjištěný řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Protože stěžovatel, jakožto provozovatel vozidla, nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, dopustil se správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Požadavky na správné vymezení místa spáchání správního deliktu správním orgánem byly naplněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, čj. 8 As 172/2016-36). Námitky stěžovatele proto nejsou důvodné.

[18] Stěžovatel dále namítal, že nebylo prokázáno písemné zmocnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k provádění měření rychlosti od obce Choustníkovo Hradiště. Krajský soud v rozsudku uvedl, že zmocnění bylo dáno veřejnoprávní smlouvou uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště. Nejvyšší správní soud se závěry krajského soudu plně ztotožňuje, neboť z obsahu veřejnoprávní smlouvy (č. l. 16 správního spisu) jasně vyplývá, že obec Choustníkovo Hradiště zmocnila Městskou policii Dvůr Králové nad Labem k výkonu úsekového měření rychlosti projíždějících vozidel prostřednictvím stacionárního měřiče rychlosti a k výkonu činnosti s tím spojené. Měření rychlosti bylo povoleno konkrétně na silnici č. I/37 v katastrálním území obce Choustníkovo Hradiště s tím, že provoz měřiče rychlosti je zpravidla bezobslužný a nevyžaduje přítomnost strážníka v místě měření. Je proto zřejmé, kdo, koho, k čemu a za jakých podmínek zmocňuje. Listina dokazuje skutkový stav věci a bylo by nadbytečné takto prokázaný stav dále zkoumat, zvláště za situace, kdy stěžovatel ani netvrdil opak. Nejvyšší správní soud proto námitku neshledal důvodnou.

[19] Stěžovatel závěrem namítal nepřezkoumatelnost odůvodnění námítky protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť krajský soud pouze odkázal na judikaturu jiných soudů a neuvedl vlastní úvahy. Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho úkolem je zajišťování jednoty a zákonnosti rozhodování krajských soudů. Krajský soud se může odchýlit od dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu k určité otázce, jestliže není v dané věci přímo zavázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) a jestliže svůj odlišný právní názor podepře komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací (srov. rozsudek ze dne 1. 6. 2011, čj. 1 As 6/2011-347, č. 2368/2011 Sb. NSS). Krajský soud se od dosavadní judikatury neodchýlil, k námitce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu a stručně shrnul, jaké jsou jeho závěry. Tím naplnil náležitosti přezkoumatelnosti a neměl povinnost dále rozvíjet vlastní právní úvahy. Nad rámec uvedeného je vhodné dodat, že Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, zamítl návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ani tato námitka stěžovatele tudíž není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. července 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu